

De grote hereniging **(3^e leerdienst in een themablok 'Wat staat ons te wachten?')**

*Liturgie zondagmiddag 29 januari 2012
 te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
 Vredegroet van God
 Gezang 139:5,6
 Gebed
 Lezen: Matteüs 24:29-44
 Liedboek 327:1,2,3 (schoollied v/d week)
 Lezen: Zondag 19 HC v/a 52
 Psalm 98:3,4
 Verkondiging
 Opwekking 585
 Geloofsbelijdenis: art.37 NGB
 Psalm 89:7,8
 Dankgebed en voorbeden
 Inzameling van de gaven
 Gezang 99
 Zegen van God

Gemeente van Christus,

De ark is bijna klaar.

Medio februari opent ze in Dordrecht haar deuren.

En dat terwijl er al eens eerder een ark is gemaakt, door dezelfde persoon.

Maar deze ark is er één op ware grootte:

135 meter lang, 29 meter breed, en 26 meter hoog.

Hoe gek kun je zijn, om jaar in jaar uit te spenderen aan zo'n project!

Maar ja, Johan Huibers hééft maar niet een droom, maar kréég er één.

Inmiddels 20 jaar geleden: een vloedgolf die over Nederland kwam,
 als een nieuwe zondvloed.

En zijn neef kreeg in datzelfde jaar dezelfde droom.

Wat Huibers bevestigde om dit serieus te nemen.

Vandaar de eerste ark die hij bouwde, in 2006, en nu de tweede, in 2012.

Beide bedoeld om mensen wakker te schudden!

Hoe gek kun je zijn?!

Ja, maar gold dat ook niet voor Noach, destijds?

Was ook hij niet een eenling, dag in dag uit bezig met een gigantisch bouwproject waar werkelijk niemand de zin van in zag.

En hoorden we zopas niet uit Jezus' eigen mond:

"Zoals het was in de dagen van Noach,

zo zal het zijn wanneer de Mensenzoon komt." (Matt.24:37)

Oftewel: dit is maar niet een verhaal van heel lang geleden,

nee, deze geschiedenis zal zich herhalen richting Jezus' wederkomst!

Zoals Johan Huibers zelf al in 2005 zei:

"In die tijd [waar Jezus het hier over heeft] leven wij.

Het kan natuurlijk nog honderd jaar duren voordat Jezus terugkomt, maar de tekenen der tijden zijn zichtbaar.

Ik wil laten zien op welke manier God redde in de tijd van Noach."

Dus inderdaad: hij wil mensen wakker schudden...

Iets waar Jezus zelf ook toe aanspoort in deze toespraak:

"Wees dus waakzaam..."

En even verderop: "Daarom moeten ook jullie klaarstaan..."

En dan niet ten kóste van Gods genade,

alsof mensen op deze manier angst aan wordt gejaagd.

Nee, wakker schudden juist vanwege Gods genade.

Huibers wil door de ark laten zien hoe God mensen redde destijds.

En Jezus doet in deze rede over de laatste dingen niet anders.

Het loopt uit op één groot appel:

zorg alsjeblieft allemaal dat je erbij bent!

Waarbij?

Wel, bij de grote hereniging met je hemelse Heer!

*

[1]

De grote hereniging, ja.

Want daar ligt ook in Matteüs 24 de nadruk.

Kijk eens naar die vijgenboom daar, zegt Jezus tegen zijn leerlingen.

Zie je dat de takken al beginnen uit te lopen en in blad schieten?

Nou, dan weet je allemaal wat dat betekent:

nog even wachten, en dan wordt het zomer: heerlijk!

Precies, maar zo is het dus ook met alles waar Ik het nu over heb.

Als je dat allemaal ziet gebeuren:

niet alleen die oorlogen, die hongersnoden en aardbevingen,

maar nog veel heftiger: dat je als christen zélf in de verdrukking komt,

dan weten jullie nú wat dat betekent:

nog even wachten, en dan ... dan komt de grote zomer van de oogst,

waarin Ik jullie met alle uitverkorenen voor altijd naar me toe zal halen

om met Mij te delen in de hemelse blijdschap en heerlijkheid (antw.52b).

De grote zomer van de grote hereniging dus,

zoals Jezus die pal vóór dit voorbeeld van de vijgenboom beschrijft.

Vers 31: "Dan zal hij zijn engelen uitzenden,

en onder luid bazuingeschal

zullen zij zijn uitverkorenen uit de vier windstreken bijeenbrengen..."

Daarmee zegt Jezus tegen zijn discipelen:

willen jullie iets groots en indrukwekkends hebben

om je aan vast te klampen tijdens zwaar weer?

Doe dat dan niet aan de tempel, hoe schitterend ook.

Maar kijk uit naar Mij die straks kom met een glorie die dit alles overtreft.

Moet je je eens voorstellen hoe heerlijk dat zal zijn.

Dan zijn miljoenen engelen tegelijk in actie, blazend op hun bazuinen

om een ontelbare schare mensen van over de hele wereld te verzamelen

om Mij als Koning tegemoet te gaan in de lucht!

Soms zie je dat wel eens op televisie.

Iemand die gewoon aan het werk is, druk met van alles en nog wat,

wordt ineens overvallen door een Bekende Nederlander,
om mee te komen voor iets heel moois.

Ja, maar m'n werk dan? Is al geregeld, meteen meekomen nu.
En even later zie je deze persoon in z'n mooiste kleren gestoken
als het middelpunt van een geweldig feest.

Nou, zoiets staat u en mij ook te wachten, alleen nog vele malen mooier.
We zijn gewoon aan het werk, zegt Jezus verderop (vers 40v).
Maar in een fractie van een seconde worden we weggehaald
om Jezus tegemoet te gaan in de lucht (zie 1 Tess.4:17).
Bekleed met macht en grote luister zal Hij dan zijn, echt oogverblindend.
Maar jij valt niet als dood voor Hem neer,
maar wordt in deze zelfde heerlijkheid opgenomen.
Jezus kan zijn ogen niet van ons afhouden: bruid, wat ben je mooi!
En het wordt een zomer om nooit meer te vergeten.
Wat zeg ik: een zomer die nooit meer stópt.

Stel het je maar voor, zo concreet mogelijk.
In alle droefheid en vervolging, zoals Zondag 19 zegt.
Verdriet over rampen die gebeuren, in deze wereld en in je eigen leven.
Verdrukking die je zult ervaren, als je echt doet wat Jezus zegt.
Dan niet bang worden, ook niet voor wat nog komen gaat.
Wat wél onze eerste reactie is, als je over 'deze dingen' leest.
Maar je focussen op de grote hereniging die daarmee dus ook nadert.
Zodat de angst verdwijnt – als sneeuw voor de zon van déze zomer:
*Nooit meer tranen, nooit meer pijn,
want wij zullen met Hem leven
in zijn nabijheid, voor altijd!*

[2]

Maar... heeft Jezus zich dan toch niet vergist?

Want je zult maar gigantisch veel druk ervaren in je leven.
En vervolgens doen wat Jezus zegt: uitkijken naar Zijn heerlijke komst.
Maar het gebeurt maar niet.

Nog stééds niet zelfs, we zijn inmiddels al 20 eeuwen verder.
Terwijl Jezus hier in Matteüs 24 nota bene zegt:
"Ik verzeker jullie: deze generatie zal zeker nog niet verdwenen zijn
wanneer al die dingen gebeuren."
Huh? Die generatie is al lang en brééd verdwenen!
Is er dan toch ergens niet iets fout gegaan?

Toch is het hier niet Jezus die zich vergist, maar wij!

Want pal hierop zegt Jezus immers
dat Hij niet eens weet wanneer het zover is (vers 36).
En ja, dán heeft Hij het over 'die dag' en 'dat moment'.
De grote dag van de grote hereniging dus.

Maar als het gaat over wat 'deze generatie' nog mee zal maken,
heeft Jezus het over 'dat alles', en 'al die dingen' (vers 33,34).
Daarmee bedoelt Hij die oorlogen, rampen en vervolging.
De periode van de grote verdrukking dus, waar het vorige week over ging.
En waarmee zou die periode beginnen, hoorden we toen?
Met de verwoesting van de tempel!
Kijk, maar dán klopt het ineens helemaal.
Jezus' eigen generatie was inderdáád nog niet verdwenen
toen die schitterende tempel met de grond gelijk werd gemaakt.
En toen dus ook die meest heftige periode van de geschiedenis begon.
Vol met oordelen van God, te beginnen bij het hús van God.
Kijk, voor óns zijn dat twee hele verschillende dingen.
Het leven vandaag, én de wederkomst straks.
Maar voor Jezus loopt het één naadloos door in het ander.
Hoor maar weer de eerste woorden van het Bijbelgedeelte vanmiddag:

“Meteen ná de verschrikkingen van die dagen...”

Oftewel: direct na die grote verdrukking... komt de Mensenzoon.

En gebeurt er iets waar je zomaar net zo bang van wordt

als van al die dingen die er gebeuren tijdens de grote verdrukking.

“Meteen na de verschrikkingen van die dagen,” zegt Jezus namelijk,

“zal de zon verduisterd worden

en de maan geen licht meer geven,

de sterren zullen uit de hemel vallen

en de hemelse machten zullen wankelen.”

Nou, zei iemand van de week, daar ben ik dan maar liever niet bij...

Ergens hoop ik maar dat ik dan al gestorven ben.

Want die wederkomst, gewéldig... maar dit!

Toch is dit nu precies wat we belijden in Zondag 19, antw.52:

“Hij zal dan al zijn en mijn vijanden aan de eeuwige ondergang overgeven, maar mij met alle uitverkorenen tot Zich nemen in Zijn heerlijkheid.”

Zijn heerlijkheid, zagen we zopas, dat is Zijn stralende luister.

Maar als wij daarin opgenomen worden,

hebben we helemaal geen zon en geen maan meer nodig (Opb.21:23).

Nou, precies dat is dus ook wat er dan gebeurt:

de zon en de maan gaan definitief uit,

en de sterren vallen massaal uit de lucht...

Maar daar hoeven *wij* dus niet bang voor te worden.

Dat betekent alleen het definitieve oordeel over Gods vijanden.

Dag in dag uit liet Hij zijn zon opgaan over bozen en goeden (Matt.5:45).

Maar die genadetijd is straks definitief voorbij.

Vandaar dat juist die mensen zónder God op dat moment onmachtig worden van angst voor wat er met de wereld zal gebeuren (Luc.21:26).

“Want de hemelse machten zullen wankelen.”

En waarschijnlijk wordt daarmee bedoeld: de hemelse *draagzuilen*.

Datgene wat vanuit de hemel het leven op deze aarde leefbaar hield.

Dat wordt door Jezus' komst definitief aan het wankelen gebracht.
 "Zodat alleen blijft wat onwankelbaar is..." (Hebr.12:27)
 namelijk: Gods koninkrijk (Hebr.12:28) dat nu in al zijn glans verschijnt.
 Het licht van de zon en de maan
 maakt straks plaats voor de schitterende luister van God zelf.

Als het dus al maar donkerder wordt in deze wereld,
 laat dan niet de moed in de schoenen zakken,
 maar kijk des te meer met opgeheven hoofd naar Hem uit.
 Roep het maar: Jezus, komt u nu snel, alstublieft, met Uw hemelse licht!
 En wat zegt Hij dan? Ja, Ik kom snel hoor, het is echt bijna zover!

[3]

Maar laat Hij ons dan toch niet heel erg lang wachten?
 Stel je voor, een kind dat zijn moeder roept: komt u?
 En het roept nog eens wat harder, en dringender: komt u, nu metéén?
 Geen moeder die haar kind dan toch nog kan laten wachten?!
 Dat zou hardvochtig zijn, wreed.

Ja, maar zó doet Jezus dat dus ook niet!
 Want wat zijn Jezus' laatste woorden straks in Matteüs 28?
 "Houd dit voor ogen: ik ben met jullie, alle dagen,
 tot aan de voltooiing van deze wereld."
 Dus ook al is Hijzelf in al Zijn luister er nog niet,
 Zijn Géést rust al wel in al zijn luister op u en op mij. (1 Petr.4:14)
 Een mooi voorbeeld daarvan lees je ook in deze zelfde rede bij Lucas.
 Als Jezus voorzegt dat zijn leerlingen vervolgd zullen worden,
 en zij juist moeten getuigen in het heetst van de strijd.
 Dan zegt Jezus:
 "Bedenk wel dat jullie je verdediging niet moeten voorbereiden.
 Want ik zal jullie woorden van wijsheid schenken

die door geen van je tegenstanders kunnen worden weerstaan of weersproken.” (Luc.21:14-15)

Ja? Jezus zegt dus: juist als het heel zwaar wordt, ben Ik er zelf bij, en help Ik jullie er hoogstpersoonlijk doorheen!

En is dit ook niet wat juist vervolgde christenen heel sterk ervaren! Ongelooflijk, als je die verhalen leest.

Wat er ook voor verschrikkelijks met hen gebeurt, het krijgt ze niet klein. Dat kan alleen maar omdat Jezus zélf kennelijk achter hen staat.

Laat dat ons hier in het vrije Westen mogen bemoedigen.

Je kunt bang zijn voor wat misschien nog komen gaat.

Je kunt je zorgen maken hoe het met je (klein)kinderen moet: in wat voor wereld leven die straks?

Houden zij het dan wel vol? Houd ik het wel vol?

Besef dan wat Jezus bij die vervolgde christenen laat zien.

Zoals Hij zelf dus ook al lang en breed had voorzegd:

wat er ook nog voor moeilijks gebeurt, Ik ben mèt je, iedere dag!

Denk maar aan Petrus, lopend over het water.

Ik ben met jullie – dat is namelijk Jezus’ antwoord op onze twijfel.

Precies zoals Petrus begon te twijfelen toen hij dacht aan de harde wind.

Was die wind dan niet sterk?

En waren die golven dan niet hoog?

Ja zeker wel. En toch ging het kennelijk goed zolang hij naar Jezus keek.

Verwacht het dus niet van jezelf, maar van Hem.

Daarom eindigt Jezus’ rede over de eindtijd volgens Lucas ook als volgt:

“Wees waakzaam *en bid onophoudelijk*

om te ontkomen aan de dingen die gebeuren gaan

en om voor de Mensenzoon te kunnen verschijnen.” (Lc.21:36)

Klaarstaan voor Jezus’ komst vraagt dus vooral dat je bidt.

Dat je hier op deze aarde verbonden bent met de hemel.

Daar waar Jezus is die jouw angst en twijfel als geen ander kent.

En die de macht heeft om er hier op aarde voor jou te zijn. (Mt.28:18)
En dat dus ook met zoveel woorden belooft!

[4]

Dat betekent trouwens niet dat dit leven hier en nu er niet meer toe doet.
Zo van: stil in een hoekje zitten bidden tot de ellende voorbij is.
Want het is niet voor niets dat Jezus' terugkomst nog uitblijft.
Zolang de zon nog weer opgaat over bozen en goeden
wil God zelf kennelijk nog steeds mensen lokken met zijn liefde.
En hoe dóet Hij dat? Door middel van ons!

Iemand mailde me dat –ie in dit Bijbelgedeelte het meest geraakt was
door wat Jezus zegt over die twee mensen
waarvan de één straks wordt meegenomen, en de ander achterblijft.
Want dat zijn dus wel mensen waar jij mee werkt, of mee samenleeft.
Je collega, je buurman- of vrouw, je vriend of vriendin...
Dan bekruipt je de angst, en je vraagt je af:
doe ik wel genoeg om hem of haar te bereiken met het evangelie?

Een terechte vraag!

Straks is er de grote *hereniging* (met Jezus)
maar ook de grote *scheiding* (van mensen die Hem niet hebben aanvaard).
Staan we daar vandaag wel voldoende bij stil?
En voelen we er ook pijn van in onze buik?
Nog een keer deze email:

“Ik schiet zo tekort... of toch niet.

Ik wil mensen het evangelie ook niet door de strot duwen,
want dan komt het er zeker weer uit.”

Klopt. Dat is dus ook helemaal de bedoeling niet.

Sowieso zal het ons nooit lukken om iedereen te overtuigen.
Er *blijven* straks mensen achter, terwijl anderen worden meegenomen.

En het is ook niet zo dat je dus je werk maar moet opgeven,
en allemaal als een gek moet gaan evangeliseren.
Nee, Jezus beschrijft gelovigen die kennelijk samen met ongelovigen op het
land aan het werk zijn, of aan de molen draaien...
Daar zit het `m niet in.
Getuige van God zijn, dat zit `m niet in wát je doet, maar hóe je het doet!

Daarvoor moet je eigenlijk even doorlezen in Matteüs 25.
Dan heb je eerst de gelijkenis van de wijze en de dwaze meisjes.
Als aansporing om te blijven uitzien naar Jezus, hoe lang het ook duurt.
Vervolgens vertelt Jezus dan de gelijkenis van de talenten.
Als aansporing om niet alleen te bidden, maar ook te blijven werken.
En dan, vanaf vers 31, dan volgt er niet nóg een gelijkenis.
Nee, dan maakt Jezus het concreet.
Wat betekent dat nou: klaarstaan voor je Heer, en bezig zijn voor Hem?

Vers 31: "Wanneer de Mensenzoon komt,
omstraald door luister en in gezelschap van alle engelen..."
Ja, dus als dat moment van de grote hereniging er straks is...
dan is er inderdaad óók het moment van de grote *scheiding*:
de schapen worden dan gescheiden van de bokken, zegt Jezus.
En dan wordt ineens ook glashelder
wie dan die schapen zijn, en wie de bokken,
oftewel: wie door Hem wordt aangenomen, en wie niet.

Als je Hem echt volgt, dan geef je hongerigen te eten en te drinken.
En dan zijn immigranten en vluchtelingen van harte welkom,
niet maar in jouw land maar in jouw leven.
Mensen die zogezegd naakt door het leven gaan,
nauwelijks kleren aan het lijf, geen dak boven hun hoofd...

dankzij jou staan ze niet langer in de kou, maar worden ze gekleed.
 Zo worden ook zieken met alle zorg en aandacht omringd,
 en zet jij je hart open voor wie gevangen zit, al dan niet door eigen schuld.

Kijk, daarvoor hoef je je inderdaad niet te stoppen met je dagelijks werk.
 Maar je staat er als christen wel opvallend anders in.
 Je werkt net zo hard als ieder ander,
 maar dan niet om er zelf beter van te worden allereerst,
 maar om er de zwakken en hulpbehoevenden mee te kunnen steunen.
 (Vgl. Hand.20:35)

Ja, dit zegt juist ook alles over de kerk.
 Hoe staan wij tegenover de minste van *Zijn broeders of zusters*?
 Zijn wij een gemeente met hart voor elkaar?
 Valt het mensen van buiten op hoe hier voor iedereen oog is,
 dat hier niet het recht geldt van de sterkste, maar van de zwakste?
 Daarvan hangt af in hoeverre wij klaarstaan voor Jezus' wederkomst.
 Zit ik zelf nog steeds op de troon, of zit Jezus er?
 Bepaal ik zélf nog steeds wat ik doe, en voor wie –
 of laat ik me daarin leiden door de liefde van mijn Heer?

[5]

Ik begon deze preek met de ark.
 Dat wil zeggen: een replica van de ark zoals die door Noach werd gebouwd.
 Bedoeld om mensen ook vandaag wakker te schudden.
 Maar in déze ark ben je natuurlijk niet veilig voor Gods oordeel dat komt.

Wat heeft dan vandáág die functie, zoals Noachs ark destijds?
 Waar bevindt zich op dit moment de kring van mensen die worden gered?
 In de gemeente!
 Zoals het slot van Handelingen 2 ons vertelt (vers 47):

“De Heer breidde hun aantal dagelijks uit met mensen die gered wilden worden.”

En dat is nog te zwak uitgedrukt, letterlijk staat daar: de kring van hen die behouden wérden.

Maar kan een gemeente of kan een kerk mensen dan redden?

Natuurlijk niet, er is er maar Eén die ons redden kan, en dat is Jezus.

Des te meer aansporing om dan wel zó gemeente te zijn.

Uitnodigend, als destijds de ark: mensen, hier moet je zijn!

Want door niemand anders kunnen wij worden gered,

alleen bij Jezus wordt jouw en mijn leven weer goed. (Hand.4:12)

En zo’n gemeente *roept* dat maar niet voortdurend,

maar laat het vooral ook *zien*.

Door, als in Matteüs 25, alles voor elkaar over te hebben.

En in elkaars noden te voorzien.

Elkaar lief te hebben zoals Jezus óns liefhad. (Jh.13:35)

Zou dat niet heel uitnodigend zijn,

juist daar waar mensen vandaag weer leven ‘als in de dagen van Noach’?

Ze zijn alleen maar druk met eten en drinken,

ja Jezus zegt letterlijk: met zich volproppen, met vréten dus.

Laten we eten en drinken, want morgen sterven we...

Ja, hoe tastbaar werd dat niet in dat andere schip: de Costa Concordia?

Dat mega-cruiseschip dat met al zijn luxe en weelde stukliep op een rots.

Zoals precies 100 jaar eerder de Titanic, die onzinkbaar heette te zijn...

Maar zie je daar niet haarscherp het leven zonder God?

En zijn wij als kerk dan echt anders?

Laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij...

Dat is zomaar ook de levenshouding van mensen in de kerk (1 Kor.15:32).

Wees dus waakzaam – dat is Jezus’ oproep juist voor ieder die Hem volgt.

Het zal toch niet gebeuren dat wij zó kerk zijn?

Als dat cruiseschip van alle luxe en gemakken voorzien, geen centje pijn...
Als Jezus' rede over de laatste dingen één ding laat zien is het wel dit:
dáár moet je dus niet zijn!

Waar wèl?

Bij Jezus, en bij Jezus alleen.

Nu is Hij lijfelijk weliswaar nog niet hier.

Maar met Zijn Geest des te meer.

Als je écht doet wat Hij zegt, werkelijk, dan kan niemand daar tegenop.

Laten ze je dan maar voor gek verklaren,

alleen zó wordt het leven weer goed.

Je zult niet weten wat je ziet.

Sterker nog: spoedig zullen we Hém zien, in levenden lijve.

En dan zullen we voor altijd op Hem lijken.

Is er iets mooiers om nu al vol voor te gaan?

Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer

28 januari 2012

*leest u deze preek in uw gemeente, dan stel ik het op prijs als u dit doorgeeft
(jjmeijer@planet.nl)*